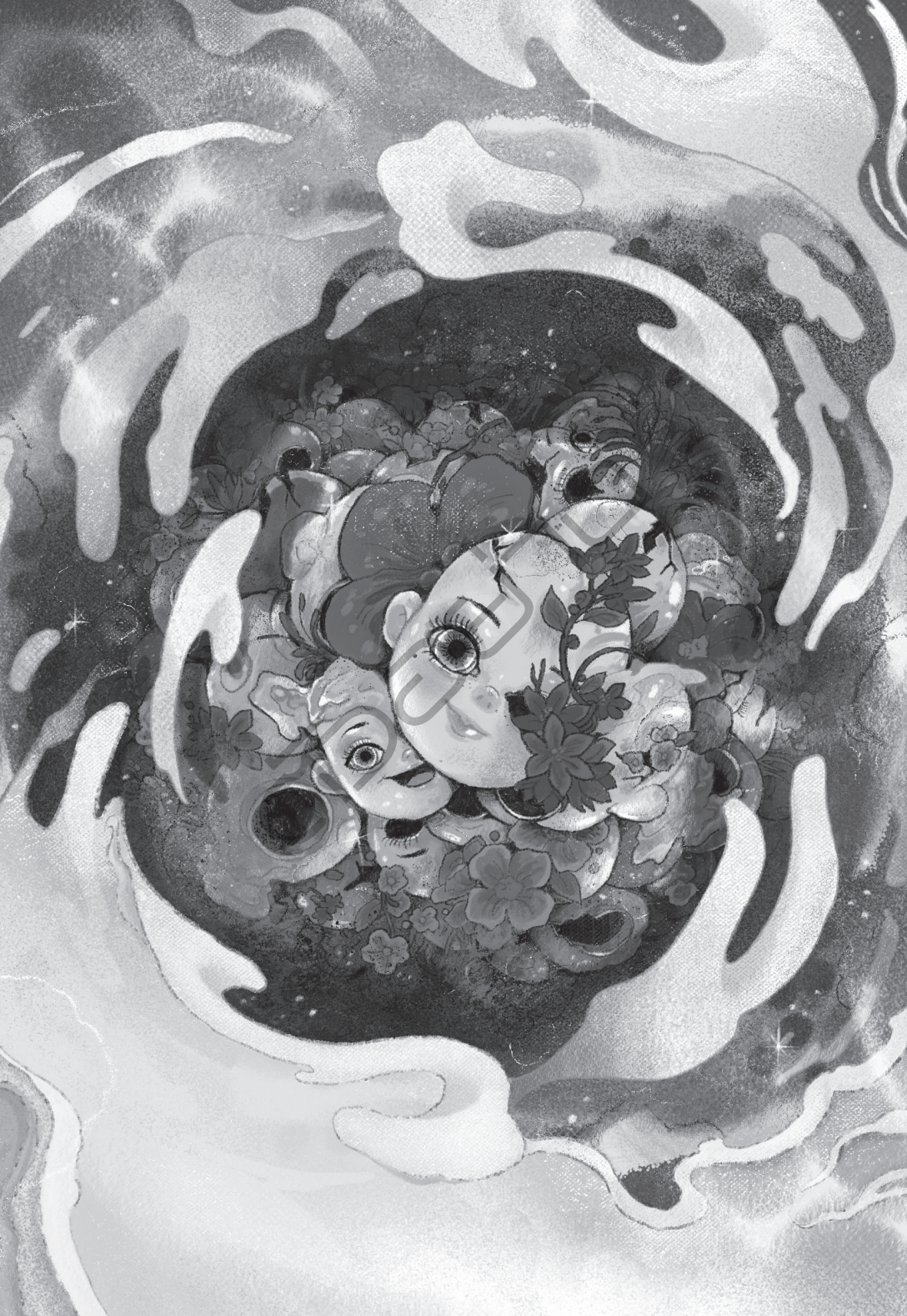

หุทสึ (狐狸) เขียน
ปราณทยก แปลา
thisismjtp ภาพ

อาณาจักร ปราย 深渊国度 I

Copyright

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ

กับนิยายเอเวอร์วายได้ที่

everY

@everY_2015

คำนำ

จะเกิดอะไรขึ้นถ้าในวันหนึ่งโลกปัจจุบันที่เราทุกคนกำลังอาศัยอยู่ได้กลายเป็น 'ยุคอารยธรรมโบราณ' ในสายตาของคนอีกโลก

'อาณาจักรอเวจี' คือโลกที่ว่ำนั้น ดินแดนที่ผู้คนมากมายอาศัยอยู่ในดาราภพ ซึ่งแตกต่างกันไป มีเทคโนโลยีสุดล้ำแทรกซึมอยู่ในชีวิตประจำวัน และจุดเชื่อมโยงหนึ่งที่พวกเขาต่างมีร่วมกัน...นั่นก็คือความเฝ้าฝันถึงยุคอารยธรรมโบราณอันลึลับและทรงพลังอย่างที่สุด พลังที่จะทำให้คุณกลายเป็นผู้ยิ่งใหญ่ เสมือนมีโลกทั้งใบอยู่ในกำมือ

ทว่าก็ยังมีความบางคนที่ไม่ได้ต้องการไขว่คว้าพลังอำนาจลึลับใดๆ มาครอบครอง และแสวงหาเพียง 'ชีวิตในอุดมคติ' ตามแบบของตนเท่านั้น

คนคนนั้นชื่อ 'เว่ยอัน' และเขากำลังรอทำความเข้าใจกับพวกคุณในอาณาจักรอเวจี เล่มนี้

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

Copyright © 2010

แนะนำตัวละคร

* เหว่ยอัน

ในอดีตเคยทำงานอยู่ในหน่วยงานระดับสูงของสหพันธรัฐ นับเป็นบุคลากรชั้นนำคนหนึ่ง แต่หลังจากจัดการคดีใหญ่เสร็จสิ้นเขาก็ตัดสินใจ 'เกษียณ' ก่อนเวลาอันควร และเสาะหาสถานที่อันเงียบสงบเพื่อใช้ชีวิตอันสมบูรณ์แบบตามอุดมคติของตนเอง

* กุยหลิง

ทุกคนเรียกเขาว่าสัตว์ประหลาดประจำกรมวิทยาศาสตร์ เขาเป็นสิ่งที่ชีวิตเห็นธรรมชาติที่รูปลักษณ์ไม่ต่างจากชายหนุ่มรูปงามคนหนึ่ง ทว่ามีพลังลึกลับมหาศาล ทั้งยังไม่มีใครรู้ว่าขีดจำกัดของพลังในตัวเขาคือเท่าไร ผู้คนมากมายจึงหวั่นเกรงและหวาดกลัวในตัวกุยหลิงอย่างมาก

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ต่างขึ้นจากจินตนาการของผู้เขียน
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

เนื้อหา มีประเด็นอ่อนไหวเกี่ยวกับความรุนแรง การตาย
การทรมาน มีการบรรยายถึงเลือดและสภาพศพ
การปรับเปลี่ยนดัดแปลงร่างกายหรือลักษณะทางกายภาพของมนุษย์
การบังคับหรือโน้มน้าวให้ทำบางอย่างโดยไม่เต็มใจ
การลดคุณค่าความเป็นมนุษย์ ฉากนองเลือด สถานการณ์อันน่าขยะแขยง
การกักขังหน่วงเหนี่ยว การทำร้ายทางร่างกายและจิตใจ การสังหารหมู่
ฆาตกรรมและการแยกชิ้นส่วนร่างกาย ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อจิตใจ
สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

บทที่ 1

เรื่องสยองกับเหตุการณ์ไม่คาดฝัน

เหวออันถือเครื่องดื่มเย็นๆ สีสชมพูหนึ่งแก้วไว้ในมือ ใบหน้ามีรอยยิ้มน้อยๆ เดินอยู่ท่ามกลางผู้คนที่พูดคุยกันดังแข่งแซ่

สถานที่ที่เขาอยู่คือย่านคนรวยซึ่งกินพื้นที่กว้าง รายล้อมด้วยวิวทัศนียภาพอันงดงามของเมืองถงอวี่น มณฑลเหอหนาน

ด้วยความที่เป็นหนึ่งในมณฑลชายขอบซึ่งอยู่ห่างไกลที่สุดของสหพันธ์รัฐเหอหนานจึงเป็นสถานที่ที่มีจังหวะชีวิตเนิบช้าและไม่ได้มีตัวตนอะไรเป็นพิเศษ เหวออันย้ายมาอยู่ที่นี่เมื่อสามปีก่อน ไม่มีใครรู้ว่าเมื่อก่อนเขาทำงานอะไร รู้แค่ว่าเขาหนุ่มรวยมาก รูปร่างหน้าตาก็หล่อเหลา กิริยามารยาทเป็นผู้ดี นิสัยอ่อนโยนเป็นมิตร และยังมีมือเติบอีกด้วย ทุกคนล้วนชอบเขามาก

เวลานี้เป็นยามบ่ายของช่วงต้นฤดูใบไม้ผลิ อากาศยังเย็นสบาย ดอกไม้ทั้งสวนกำลังเบ่งบาน สีสดสวย เต็มไปด้วยกลิ่นอายธรรมชาติ

ห่างออกไปไม่กี่กิโลมีเขื่อนน้ำรินไหล เนื่องจากตัววิลล่าอยู่ติดกับแม่น้ำ ลืออวี่นจึงมองเห็นพื้นน้ำเปิดกว้างตระการตา

เวลานี้กลิ่นหอมของเนื้อย่างลอยฟุ้งไปทั่วสวนดอกไม้ ผู้คนต่างพูดคุยกันอย่างมีความสุข มีเสียงหัวเราะดังมาเป็นระยะ

เหวออันเดินอยู่กลางผู้คนพร้อมยิ้มน้อยๆ อย่างอารมณ์ดี เขาเป็นเจ้าภาพปาร์ตี้ครั้งนี้ เนื่องจากเขาได้เป็นสมาชิกคนหนึ่งของกลุ่มคนพื้นที่แล้ว

คนในงานปาร์ตี้ส่วนใหญ่กำลังคุยกันเรื่องข่าวพาดหัวล่าสุด

"น่ากลัวมากเลยนะ ฉันไม่เคยรู้มาก่อนเลยว่าเวลาตีกลใหญ่ๆ ระเบิดมันเป็นแบบนี้ ฝุ่นตลบไปหมด ข้างล่างมีแต่ความมืด มองไม่เห็นอะไรเลย" แยกคนหนึ่งกล่าว "คุณเห็นภาพจากกล้องวงจรปิดอันล่าสุดหรือยัง"

"เห็นแล้ว ข้างล่างอย่างกับนรก..." อีกคนหนึ่งว่า

เหวอันเดินแทรกผ่านฝูงชน แม้จะได้ยินการพูดคุยเรื่อยเปื่อยเหล่านั้นของพวกเรา ชายหนุ่มก็ยังคงมีรอยยิ้มพึงพอใจ

หัวข้อที่พวกเขากำลังสนทนากันคือเรื่องที่กองทัพสหพันธรัฐได้ทำการระเบิดอาคารศูนย์บัญชาการหลักของกองกำลังกบฏในพื้นที่ขณะที่คนในกองกำลังกบฏกำลังจัดงานฉลองครบรอบห้าปีเมื่อห้าวันก่อน

ตอนนี้พลตฟอร์มสื่อต่างๆ ในถาหยวนมีแต่ข่าวที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้อย่างเช่นกองทัพสหพันธรัฐทุ่มกำลังทั้งหมดเข้าโจมตีจนได้รับชัยชนะเอยพอได้รับชัยชนะแล้วฉวยโอกาสรุกไล่เอย หลังพวกเขายึดเมืองคืนได้ก็มีแนวโน้มว่าจะจบงานให้เรียบร้อยอะไรทำนองนั้น

เหวอันดื่มเครื่องดื่มเย็นๆ พลาญคุยเล่นกับผู้คนสักสองสามประโยคอยู่เป็นระยะ

ทุกคนในงานปาร์ตี้ต่างมีสีหน้าเบิกบาน แต่งตัวสวยสดงดงาม พูดคุยกันในประเด็นที่คุ้นชิน เสียงเซ็งแซ่ที่พบเห็นได้เสมอในงานชุมนุมของพวกเขาของรัฐทำให้เหวอันรู้สึกพึงพอใจมาก

กองกำลังที่พวกเขากำลังพูดถึงกันนั้นมาจากเมืองอิงเทียนที่อยู่ทางเหนือของถาหยวน นับเป็นกองกำลังอันมืดดำและโหดเหี้ยม

อิงเทียนมีสถานะเป็นเมืองใหญ่ของทางเหนือ ตั้งอยู่บนแถบเทือกเขาซึ่งขึงละแวกนั้นมีเมืองขนาดใหญ่ ถือได้ว่ามั่งคั่งพอตัว ถึงกระนั้นก็เป็นเมืองที่ไม่ได้มีอะไรน่าพูดถึงมากนัก แต่เมื่อประมาณเจ็ดปีก่อนมีการขูดพบบชากปรักหักพังของอารยธรรมโบราณแห่งหนึ่งจึงกลายเป็นสถานที่ที่น่ากลัวอย่างยิ่ง

เนื่องจากมีคนกลุ่มหนึ่งมารวมตัวกันโดยใช้ที่นี่เป็นศูนย์กลาง อาศัยทรัพยากรโบราณสร้างพลังอำนาจที่อันตรายอย่างที่สุด

คนกลุ่มนี้แม้กำลังเสียชีวิต แต่ภายในมีการประสานกำลังกันเป็นอย่างดี

ทั้งยังแข็งแกร่ง อาวุธเองก็พิสดารมาก ทำให้รัฐบาลเกาหยวนไม่สามารถทำอะไรได้เลย

อีกอย่างหลายปีนี้การเมืองภายในสหพันธรัฐมีความสั่นคลอน อำนาจของเบื่องบนถูกต่อต้านบ่อยครั้ง ประกอบกับเกาหยวนตั้งอยู่ที่ชายขอบอันห่างไกล ช้ายังไม่ใช่สถานที่สำคัญ พวกเขาจึงไม่ได้ส่งกองทัพบาปราบปรามในที่

ชุมอำนาจที่อิงเทียนกลุ่มนี้เลยวางอำนาจบาตรใหญ่อยู่ในแดนเหนือมาเป็นระยะเวลานานหลายปี พวกเขาเปลี่ยนทุกที่ให้เป็นเมืองนรก มีเรื่องเล่าว่าหวาดวามมากมายเผยแพร่ออกไป

จนเมื่อสามเดือนก่อน จู่ๆ เบื่องบนของสหพันธรัฐก็ส่งกองทัพบา

มินำเข้ากองทัพที่มายังเป็นกองทัพฝีมือเยี่ยม มีทรัพยากรชั้นหนึ่ง นายทหารที่รับผิดชอบฐาน สามารถยึดแผ่นดินผืนใหญ่ที่เสียไปกลับคืนมาได้อย่างรวดเร็วและเข้ายึดเมืองที่เป็นศูนย์บัญชาการของกองกำลังอิงเทียน ตอนนี้ภารกิจกำลังเข้าสู่กระบวนการช่วงสุดท้ายแล้ว

สื่อของเกาหยวนยินดีปรีดากันมาก มีการรายงานความองอาจของกองทัพสหพันธรัฐทุกวัน คนที่ในที่ทำงานเลยหยิบยกเรื่องนี้ขึ้นมาคุยกัน ทำให้เหยวอันได้ยินได้ฟังรายละเอียดมาไม่น้อย

จากประสบการณ์ส่วนตัวของเหยวอัน เมื่อการต่อสู้ดำเนินมาถึงขั้นนี้ กองทัพที่เดินทางมาไกลน่าจะเก็บกวาดสนามรบเสร็จภายในหนึ่งเดือนแล้ว เดินทางออกจากมณฑลชนบทแห่งนี้ไป

นับว่าเขายังค่อนข้างปลอดภัย

แต่เพราะเรื่องที่คุยคือเรื่องของอิงเทียน ดังนั้นก็ย่อมยากที่จะหลีกเลี่ยงประเด็นดำมืด เหวออันจึงปลีกตัวออกจากวงสนทนา

จังหวะนี้เองที่เหยวอันได้ยินแขกคนหนึ่งบอกว่า "พวกคุณได้ยินกันไหมว่าตอนที่เก็บกวาดซากศูนย์บัญชาการในอิงเทียน พวกเขาเจอเรื่องประหลาดบางอย่าง"

"อะไรเหรอ" มีคนเอ่ยถามอย่างสนใจ

"เพื่อนคนหนึ่งของฉันทำงานอยู่ฝ่ายพลาธิการประจำสหพันธรัฐ

รับหน้าที่เก็บกวาดซากปรักหักพัง เขาบอกว่า..." คนคนนั้นเอ่ย "สิ่งที่พวกเขา
ขุดออกมาได้...มันผิดปกติเกินไป"

"ยังไง"

"พวกคุณก็รู้ว่าโดนระเบิดไปขนาดนั้น คนน่าจะและเป็นเศษเนื้อไปติดอยู่
ตามที่ต่างๆ ดินกลางอาคารถูกเผาจนกลายเป็นผลึก การที่พวกเขาต้องขุด
ซากปรักหักพังแถบนั้นในช่วงนี้ย่อมเหมือนการขุดเปิดนรก เพราะทุกสิ่ง
พังทลายไปหมด แต่ยิ่งพวกเขาขุดลึกลงไปก็ยิ่งรู้สึกแปลกๆ..."

ระหว่างที่พวกเขาคุยกัน รอบๆ ตัวก็มีคนเข้ามารุมล้อมอีกหลายคน
ทุกคนต่างมีท่าทีสนใจสนในใจกันอย่างมาก

คนช่างซุบซิบเลยพูดต่อว่า "พวกเขาพบว่าบนผนังบริเวณที่ติดกับพื้น
บางส่วนมีอะไรบางอย่างที่เหมือนเกล็ดปลาลงออกมา แอมว้ตดูจำพวกป็น
กับคันโยกประตูยังอยู่ในสภาพปิดเบี้ยว ลักษณะเหมือนร่างกายของสิ่งมีชีวิต..."

"พระเจ้า!"

"ตอนได้ยินฉันยังไม่ค่อยเชื่อ แต่ตอนนี้มีข่าวออกมาแล้ว และยังมีรูปอะไร
ต่อมอะไรอีก ที่แปลกสุดๆ คือพอขุดไปถึงวันที่สี่ ในซากปรักหักพังนั้นอย่าว่า
แต่ศพเลย แม้แต่เลือดลึกลับหรือเศษชิ้นส่วนสักรักก็ยังไม่เหมือนคนหายวับไป
ยังงี้ยังงั้น"

"เป็นไปได้ไง!"

"เขาบอกว่าตอนนั้นพวกเขากลัวมาก รู้สึกเหมือนคนพวกนี้ถูกตีก
กลืนหายไปทั้งเป็น ใครจะรู้ว่าตอนนี้สถานการณ์ในตึกนั้นผิดปกติหรือไม่
งานขุดซากปรักหักพังปลอดภัยหรือเปล่า พวกคุณก็รู้ว่าพื้นที่แถบอิงเทียน
ชั่วร้ายมาก...พวกเขาเลยอาศัยเส้นสายตรวจสอบบันทึกการติดตามสัญญาณชีพ
ของหน่วยข่าวกรอง ตอนแรกเข้าใจว่าในอาคารน่าจะไม่มีคนอยู่ ทุกอย่าง
เป็นแผนการร้ายของกองกำลังอิงเทียน แต่พอตรวจสอบดูกลับพบว่าช่วง
ห้าวันที่ก่อนเกิดระเบิด คนในตึกยังอยู่กันครบชุดๆ..."

เขาคดเสียดให้เบาลง

"แต่ต่อมาสัญญาณก็ขาดหายไปทีละคนๆ จากคนแรกจนหมดทั้งตึก

กินเวลาไม่เกินสามนาทีก่อนที่เขาบอกว่าเรื่องนี้เริ่มขึ้นจากมุมหนึ่งของตึกที่ไม่มีใครสนใจ สัมผัสได้ว่าเหมือนมีบางสิ่งบางอย่างเข้าไปที่นั่น จากนั้นทุกคนก็เริ่มหายไป..."

บริเวณโดยรอบเงียบกริบ

ทั้งที่จังหวะนี้ควรจะเป็นช่วงเวลาแห่งความคึกคักและการแสดงความคิดเห็น แต่กลับไม่มีใครรับช่วงพูดต่อ ทั้งกลุ่มตกอยู่ในความเงียบ

ผ่านไปครู่หนึ่งก็มีคนเอ่ยขึ้นว่า "เรื่องนี้...กรมวิทยาศาสตร์เข้าร่วมด้วยใช่ไหม"

ไม่มีผู้ใดเอ่ยตอบ

น้อยครั้งมากที่จะมีคนพูดถึงหน่วยงานนี้โดยตรง เหมือนผู้คนกลัวว่าถ้าพูดชื่อนี้ออกไปจะถูกพลังที่ไม่รู้จักได้ยินเข้า

เหยยอันหยิบเครื่องดื่มอีกแก้วขึ้นมา ทำท่าเหมือนไม่ได้สนใจในประเด็นนี้เลยสักนิด

แขกคนหนึ่งในวงสนทนามองเห็นเขาเลยยิ้มน้อยๆ พร้อมชูแก้วขึ้น

"ปาร์ตี้ไม่เลวนะครับ" เขากล่าว

เหยยอันยิ้มตอบและชูเครื่องดื่มขึ้นเช่นกัน

พอคนอื่นๆ เห็นเขาก็พากันทักทาย

"เรากำลังคุยเรื่องแปลกๆ ของเมืองอิงเทียนในช่วงนี้กัน มันพิลึกมาก" คนหนึ่งกล่าว "คุณเหยยอันคิดว่ายังไงบ้าง"

เหยยอันยิ้ม

"ผมว่าไวน์โรสพิชปีสามหนึ่งเจ็ดล็อตนี้ไม่เลว กลิ่นผลไม้เข้มข้นแถมยังมีกลิ่นรสมควันหอมกรุ่น" ชายหนุ่มกล่าว

สิ่งที่เขาพูดถึงคือไวน์ล็อตหนึ่งที่เพิ่งได้มาเมื่อเดือนก่อน ผลิตโดยโรงบ่มไวน์ที่มีชื่อเสียงโด่งดังในท้องที่

"อ้อ โรงบ่มไวน์สวีเซอเนะเหรอ" แขกคนหนึ่งพูดขึ้น "กลิ่นไวน์นี้เข้มข้นมาก หวานกำลังดีด้วย"

"นั่นสิ สภาพแวดล้อมของสวนผลไม้อุดมสมบูรณ์ดีมากเลย"

"เมื่อปีที่แล้วผมได้ซาหยางกงมาจากที่นั่นหนึ่งลือตด้วย..."

หัวข้อสนทนาของกลุ่มเปลี่ยนจากเรื่องที่ว่าเกิดอะไรขึ้นก่อนที่ศูนย์บัญชาการอิงเทียนจะระเบิดมาพูดคุยเรื่องไวน์อย่างรวดเร็ว

คนในงานปาร์ตี้คุ้นเคยกับไวน์กันมาก เพราะมันเป็นหนึ่งในการอบรมขั้นพื้นฐานของชนชั้นสูง เป็นวิถีทางในการสื่อสารและเทียบชั้นที่สำคัญของพวกเขา

พอทุกคนคุยกันได้พักหนึ่ง เหวยอันก็ให้คนเอาไวน์มาให้ลอง ในห้องเก็บไวน์ของเขามีไวน์มูลค่าสูงจนน่าตกใจมากมาย ชายหนุ่มเปิดไวน์เหมือนเปิดขวดน้ำอัดลมอย่างมือเดิบซึ่งทุกคนชอบเขาในจุดนี้มาก

ว่ามีหลายคนในกลุ่มที่มองดูเหวยอันด้วยสายตาไม่ยอมรับ รู้สึกว่าชายหนุ่มเหมือนดอกไม้ในเรือนกระจกที่แสนน่าเบื่อ ไม่เข้าใจความมืดดำและโหดร้ายบนโลกเลยสักนิด

เหวยอันปฏิบัติตามมารยาททางสังคมอย่างครบถ้วนแล้วก็เดินเข้าไปในคฤหาสน์เพื่อเปิดจอเทอร์มินอล*

ช่วงเวลานี้ในแพลตฟอร์มข่าวสารล้วนเต็มไปด้วยข่าวเกี่ยวกับกองทัพสหพันธรัฐ ไม่ว่าจะเป็นเปลี่ยนไปช่องไหนก็เห็นภาพเหตุการณ์ตอนอาคารศูนย์บัญชาการหลักอิงเทียนระเบิด

ขณะที่เกิดเรื่องทางนั้นกำลังฉลองวันครบรอบห้าปีของการก่อตั้งมิกัลลงวงจักรวรรดิติดตังทั่วทุกที่ ขอแค่ต้องการก็สามารถมองเห็นภาพการระเบิดได้จากมุมที่แตกต่างกัน

เหวยอันตรวจสอบวิดีโอและเริ่มมองหา

งานฉลองจัดขึ้นตอบพลบค่ำ มันเป็นงานที่ใหญ่มาก ในลานมีคนอยู่เต็มไปหมด ดอกไม้ไฟและแสงเลเซอร์เบ่งบานเต็มท้องฟ้าเหมือนมวลหมู่ดอกไม้

อากาศเย็นจนมีเกล็ดหิมะเกาะบนต้นไม้ แม้ทุกคนจะสวมเสื้อผ้าหนาๆ

* เทอร์มินอล (Terminal) เป็นอุปกรณ์ในระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งมีหน้าที่ในการรับข้อมูลและส่งข้อมูลเข้าไปยังระบบคอมพิวเตอร์

แต่การอยู่ในที่โล่งแบบนี้ก็ทำให้แต่ละคนหนาวจนหน้าซีดและดูอารมณ์ไม่ออก กองทหารที่สวมเครื่องแบบสีดำตรงมุมหนึ่งของกล้องต่างมีสีหน้าเย็นชา ทำท่วงท่าระแวดระวังเต็มที่ มีเพียงดอกไม้ไฟที่ช่วยส่องแสงสะท้อนสีสันอันคึกคักของสรรพสิ่ง

เหวียนฮันยายภาพแล้วเพ่งมองจอ ครู่หนึ่งผ่านไปเขาก็ปลี่ยนยกมือกดปุ่มหยุดภาพเพื่อดูรายละเอียดบนหน้าจอ

ชายหนุ่มชมแล้วเช็กภาพไปที่ละภาพ

เขาหาเจอแล้ว

คนคนนั้นอยู่มุมล่างซ้ายของภาพ กำลังเดินสวนกระแสผู้คน

เขาตัวค่อนข้างสูง สวมโอเวอร์โค้ตตัวยาวสีดำเก่าๆ รูปร่างผอมเพรียว ดูไม่สะดุดตา ผอมยาวมากจนเลยบ่า ทำทางสบายๆ จนดูเรื่อยเปื่อย ไม่ใส่ใจ ภาพลักษณะนี้เลยสักนิด เหมือนคนสิ้นหวังที่ไม่มีใครสนใจ

ช่วงพลบค่ำ ห้องฟ้าอาบย้อมให้บรรยากาศดูกลายเป็นสีน้ำเงิน มีดอกไม้ไฟเบ่งบาน รวากับภาพในนิทานอย่างไรอย่างนั้น

ชายหนุ่มหันหลังให้ทีวีที่คนอันดังามนี้โดยไม่เงยหน้าขึ้นมองเลยสักครั้ง เขาเดินไปบนเส้นทางอันมืดดำต่างไปจากคนอื่นๆ

ต่อมาด้านหลังของเขาก็ปรากฏภาพตึกศูนย์บัญชาการอิงเทียนระเบิด

เปลวไฟโชติช่วงลุกไหม้ขึ้นสูง แสงสีแดงอาบท้องฟ้ามืดสลัว ผู้คนในลานอลหม่าน บางคนกรี๊ดร้อง บางคนทำหน้างวยงงอย่างไม่ว่าจะเกิดเรื่องอะไรขึ้น...

แล้วคนคนนั้นก็หายไปในมุมหนึ่งของลาน

เหวียนฮันจ้องมองหน้าจอ

กล้องที่ใช้ทำข่าวประเภทนี้จะถ่ายภาพได้ไม่ชัดมาก เท่าที่เหวียนฮันรู้ หากอยู่ในที่เกิดเหตุแล้วได้เห็นคนคนนี้จะมองเห็นว่าดวงตาของเขาเป็นสีเงินเข้ม

มนุษย์ไม่มีดวงตาสีนี้ สีที่เหมือนกับโลหะหลังถูกลมฝนกัดกร่อนก่อนจะเกิดสนิม ดูมืดมนและหนักอึ้ง

นั่นเป็นผลผลิตที่เกิดจากการผสมผสานระหว่างวิทยาศาสตร์และ

เทคโนโลยีกับธรรมชาติ มันแอบซ่อนอยู่ด้านหลังเงื่อนไขมืดดำที่ยิ่งเหยิงเล็กน้อย บางครั้งเขาจะมองคุณด้วยความหวังเหินและยังสะท้อนถึงความผิดปกติ เหมือนดวงตาของสัตว์ร้ายในป่ามืดครึ้ม

คนคนนั้นคือกุยหลัง บุคคลผู้น่ากลัวระดับสุดยอดในกรมวิทยาศาสตร์ ทุกอย่างที่เขาทำได้นั้นเป็นสิ่งที่ไม้อาจหาคำอธิบาย เพราะทุกสิ่งเป็นเรื่องเหนือธรรมชาติ จนถึงทุกวันนี้ก็ยังไม่มีการสามารถให้คำอธิบายที่ชัดเจนได้

เหว่ยอันมองจอยู่พักหนึ่งอย่างสงบนิ่ง

หลังเกิดการระเบิด บริเวณหน้ากล้องเต็มไปด้วยผู้คน ทั้งยังมีเสียงกรีดร้องและเสียงปืน สถานการณ์โกลาหลไม่เป็นทางดี ส่วนคนคนนั้นหายตัวไปนานแล้ว

เหว่ยอันมองดูอยู่สองสามวินาทีก่อนลุกขึ้นยืนแล้วปิดภาพ

เขาคิดในใจว่าออกไปรับรองแขกข้างนอกต่อและหาของกินหนอยดีกว่า เบื้องหลังเรื่องนี้จะต้องมีแผนร้ายอะไรบางอย่างแน่ๆ กุยหลัง...ไม่ใช่คนที่ควรปรากฏตัวในสถานที่แบบนี้ เพราะระดับชั้นของอีกฝ่ายสูงเกินไป

แต่ไม่ว่าคนกลุ่มนี้จะทำอะไรก็ล้วนไม่เกี่ยวข้องกับเขา

เหว่ยอันกลับไปที่สวนดอกไม้

ที่นี่ยังคงคึกคักอย่างมาก ทุกคนแต่งตัวหรูหรา กิริยาสุภาพนอบน้อม พุดคุยกันอย่างมีความสุข บนโต๊ะมีถ้วยชาสำหรับรับประทานอาหารอันประณีตงดงาม อาหารส่งกลิ่นหอมกรุ่น ทุกอย่างล้วนมีอารยะและโอ้อ่า

เด็กหญิงคนหนึ่งวิ่งมาพร้อมปิกไ้ที่หมักแล้วหนึ่งจาน เธอร้องเรียกเหว่ยอัน "พี่เหว่ยอันคะ ย่างให้หนูหน่อย!"

"หนูควรเรียกคุณอาละ" เหว่ยอันบอก

"พี่เหมือนพี่ชายมากกว่านี่นา" เด็กหญิงบอกแล้วส่งยิ้มสดใสอ่อนหวานให้เขา

"หนูไปหัดปากหวานมาจากใครเนี่ย" เหว่ยอันว่า

"แม่ค่ะ"

"ตรงไปตรงมาจริงๆ"

เหวียนรับปีกไก่มาแล้วเดินไปทางเตาบาร์บีคิวที่อยู่ด้านข้างโดยมีเด็กหญิงเดินตามมาอย่างดีใจ

เหวียนวางปีกไก่ลงบนเตาบาร์บีคิวและเริ่มย่างอย่างชำนาญ

เด็กหญิงนั่งเท้าคางรอบนเก้าอี้

"มะรืนนี้พี่จะไปงานเต้นรำของทหารค่ายอ่าววอวันวันคนนั้นไหมคะ"

เด็กหญิงถาม

อ่าววอวันวันที่เธอพูดถึงคือฐานที่มั่นของกองทัพสหพันธรัฐ ที่นั่นไม่มีข้อได้เปรียบเชิงยุทธศาสตร์มากนัก แต่ทิวทัศน์สวย เหมาะกับการตากอากาศ

"ไม่ไปครับ" เหวียนตอบ

"แม้บอกว่าคนมีฐานะในเกาหยวนไปงานนี้กันทั้งนั้น" เด็กหญิงกล่าว "เพราะเป็นงานเลี้ยงหรู พวกเขาประดับตกแต่งงานอย่างยิ่งใหญ่และมีสไตล์เป็นพิเศษ เพชรบนแขนคอเสื้อกับภาพวาดติดผนังก็เป็นของจริงทั้งหมด..."

เด็กหญิงทำหน้าเฝะเหมือนมันเป็นงานเลี้ยงในฝันในคำเล่าขาน

"จริงเหรอ" เหวียนกล่าว

"ค่ะ คนที่มาประจำที่อิงเทียนเป็นลูกชายตระกูลใหญ่ในดาราภพหลัก เพราะเจอปัญหาบางอย่างเลยอยากได้ความดีความชอบทางการทหารถึงได้เดินทางไกลแสนไกลมาอยู่ที่นี่ คนที่มาด้วยกันกับเขาก็เป็นนายทหารระดับสูงสุดทั้งนั้น" เด็กหญิงเล่า "พี่จะไม่ไปจริงๆ เหรอคะ แม้บอกว่าคนที่กำลังหาคู่ควรจะไปดูหน่อย"

"ฉันไม่ได้อยากหาคู่ขนาดนั้น อีกอย่างวันมะรืนฉันนัดคนไปดูไร่ถั่วแล้ว"

เหวียนบอก

"ไร่ถั่วมีอะไรน่าดูกัน!"

"สวยออก"

พออย่างบาร์บีคิวจนเริ่มรู้สึกร้อน เหวียนก็ถอดเสื้อโค้ด เขาสวมเสื้อเชิ้ตลายสก๊อตที่ตัดจากผ้าฝ้ายไว้ข้างใน ชายหนุ่มพับแขนเสื้อขึ้นมาถึงข้อศอกดูอบอุ่นอ่อนโยนมากท่ามกลางบรรยากาศยามสนธยา

ใช้เวลาไม่นานปีกกลางก็มีน้ำมันไหลออกมาและเริ่มมีสีเหลืองทองยั่วใจ
เหวยอันพลิกปีกไปอย่างชำนาญ

เขาเป็นคนที่ทำงานทุกอย่างได้อย่างละนิดละหน่อย ซึ่งงานทำนองนี้
ฝีมือไม่ค่อยไปกว่าพ่อครัวเลย

ช่วงพลบค่ำ แสงสายัณห์แผ่ขยายมาจากเส้นขอบฟ้า ไฟในสวนดอกไม้
ส่องสว่าง ความแพรวพราวกับความสว่างที่เป็นโทนเดียวกันนี้ต้องใช้เงิน
รวมถึงความพิถีพิถันเป็นจำนวนมากถึงสร้างความงามและความเจียบสงบ
แบบมีอารยะขึ้นมาได้

ท่ามกลางเสียงจ๊อกแจ๊กจ๊อแจ โลกของเขาแสดงให้เห็นถึงความ
สมบูรณ์แบบและเจียบสงบ

เรื่องราวเกิดขึ้น ณ ช่วงเวลานี้

พอเหวยอันวางปีกไถ่ที่ยางเสร็จแล้วใส่จานส่งให้เด็กหญิง จังหวะนี้เอง
ที่เขาหยุดชะงักแล้วหันหน้ามองไปทางทิศตะวันออก

ทุกคนรอบตัวไม่มีใครมีการตอบสนอง แต่เหวยอันสัมผัสได้

สีของท้องฟ้าผิดปกติ เส้นขอบฟ้าสีน้ำเงินเข้มเจือแสงสว่างเรืองๆ แม้จะ
อ่อนจางมาก แต่ชั้นบรรยากาศเหมือนจะมีฝุ่นฟุ้งไปถึงชั้นเมฆ คล้ายถูก
ฉากแฟนตาซีแต่งให้ดูสวยงามและอลังการ

เหวยอันรู้จักแสงแบบนี้ มันคือแสงจากสนามรบ

งานปาร์ตี้ยังคงดำเนินไปอย่างสงบสุข มีสายลมอ่อนพัดโชย เนื้ออย่าง
บนเตาส่งเสียงซ่าๆ ยั่วใจ บางคนกำลังคุยเรื่องธุรกิจ บางคนหัวเราะ บางคน
ก็ถามว่า "ยังมีเบคอนโรลอีกไหม"

เสียงตามติดที่ดังแว่วมาจากทิศตะวันออกเคลื่อนเข้ามาใกล้เหมือนเมฆฝน

เกิดเหตุเพลิงไหม้ร้ายแรงขึ้นแล้ว ถ้ามันมาอยู่ตรงหน้าคงพูดได้ว่า
บ้ำระห่ำอย่างที่สุดและสามารถกลืนกินโลกทั้งใบ

เหวยอันหยิบเครื่องดื่มให้ตัวเองอีกแก้ว เสียงฟ้าร้องยังอยู่ไกลงานเลี้ยง
ยังคงสุขสงบเหมือนแดนสวรรค์น้อยๆ

ผ่านไปครู่หนึ่งถึงค่อยมีคนเริ่มดูมือถือและมีสีหน้าตึงเครียด

ทางด้านเคาน์เตอร์บาร์ ชายคนหนึ่งกำลังยิ้มน้อยๆ ขณะถือแก้วไวน์คุยกับใครสักคน จังหวะนี้เองมือถือของเขาก็ส่งเสียงดัง ชายหนุ่มกดรับสายแล้วพลันหน้าเปลี่ยนสี คู่รักคู่หนึ่งที่ยืนอยู่ห่างออกไปไม่กี่กิโลกำลังจูงมือพลอดรักกัน จากนั้นมีคนรีบวิ่งมาพูดอะไรบางอย่างกับพวกเขาด้วยท่าทางกระวนกระวาย

บางคนโทรศัพท์ บางคนออกตามหาเพื่อนไปทั่ว
 เหวียนยังไม่เห็นข่าว แต่เขารู้ว่าจุดเกิดเหตุคือค่ายอ่าววินวัน
 ชายหนุ่มยืนมองดูงานปาร์ตี้ที่เริ่มอุ่นวัยได้แสงพร่างพราว
 เขาไม่ได้แสดงอารมณ์ใด เพียงแค่จับเครื่องดื่มซ้ำๆ

บทที่ 2

ชีวิตอันสงบ

ความวุ่นวายในย่านคนรวยค่อนข้างสงบและอยู่ในการควบคุม

ไม่มีใครตระโกนโหวกเหวก แค่เลิกคุยเล่นหรือกินอาหาร บางคนเริ่มรับโทรศัพท์บางคนก้มหน้าตรวจสอบข่าวสารในมือถือ จากนั้นใบหน้าก็ซีดเผือด

เหวี่ยงอันเห็นทุกคนลดเสียงพูดคุยกันด้วยอาการกระสับกระส่าย หรือไม่ก็อ่านข่าวในมือถือ

เขาเองก็เริ่มก้มหน้าดูมือถือเหมือนแขกส่วนหนึ่ง

อ่าวอวีนวันเป็นจุดรักษาการณ์ทางการทหารบนฝั่งที่ใหญ่ที่สุด กองทัพสหพันธรัฐที่มาราบปรามอิงเทียนก่อนหน้านั้นส่วนใหญ่ประจำการอยู่ที่นี้ พวกเขา กำลังเตรียมจัดงานเลี้ยงฉลองอย่างยิ่งใหญ่ในอีกสามวันข้างหน้า

แต่เมื่อครุ่นคิดถึงกระสุนอย่างน้อยหนึ่งพันนัดระดมยิงเข้าไปยังฐานทัพที่มีการแผ้วถางอย่างเข้มงวดแห่งนั้นพร้อมกัน

ภาพถ่ายทางอากาศแสดงให้เห็นภาพกระสุนที่ขีดกระหน่ำเหมือนน้ำฝนเปลี่ยนที่นั่นให้กลายเป็นนรกอันระอุ อาบย้อมท้องฟ้าให้กลายเป็นสีแดงเลือด

บนหน้าข่าวเต็มไปด้วยตัวอักษรสีแดงสดว่า 'ค่ายอ่าวอวีนวันถูกโจมตี' ซึ่งเต็มไปด้วยกลิ่นอายความตื่นตระหนกตกใจและอันตราย

ดาวเทียมจับภาพช่วงเวลาสุดท้ายก่อนจะเกิดภัยพิบัติขึ้นที่ค่ายเอาไว้ ช่วยให้เห็นการตกแต่งที่ทางค่ายจัดเตรียมไว้สำหรับงานเลี้ยงว่ามีความระบือยับยับตา

ในภาพถ่ายทางอากาศเห็นเพียงแค่ความโกลาหลเล็กน้อย เมื่อพวกเขาตระหนักว่าถูกโจมตี บางคนพยายามถอยหนี บางคนคุกเข่าลงบนพื้น บางคนมองท้องฟ้าอย่างหนึ่งงัน ไม่มีใครรู้ว่าในช่วงสุดท้ายพวกเขาเป็นอย่างไรกันบ้าง แต่ไม่ว่าใครจะทำอะไรก็ล้วนไม่ทันการณ์

เพราะเวลานี้แสงไฟที่เหมือนทะเลเพลิงอันน่าสะพรึงกลัวของอ่าวอวินวันได้ข้ามระยะทางหลายร้อยกิโลเมตรมาถึงย่านคนรวยของกรุงอวินวัน

สถานการณ์ฟ้องว่าจะต้องเกิดภัยพิบัติใหญ่หลวงขึ้นแน่ แต่พอภัยพิบัตินั้นเดินทางมาถึงกรุงอวินวัน ขอบฟ้ากลับแค่ถูกอาบย้อมให้สว่างขึ้น จากสีแดงก่ำกลายเป็นสีชมพูอ่อน ดูสวยงามเป็นพิเศษ

เสียงวิพากษ์วิจารณ์เบาๆ อย่างเคร่งเครียดดังมาจากกลุ่มคนในงานปาร์ตี้มีเสียงไชเรนดังมาเป็นระยะ ความน่าหวาดกลัวเผยออกมาชัดเจน

"นี่เรื่องจริงหรือ อ่าวอวินวันถูกโจมตี?" แยกคนหนึ่งเอ่ย

"ใครมันโจมตีอ่าวอวินวัน ไม่อยากมีชีวิตอยู่แล้วหรือ!" ใครอีกคนกล่าว

"ไม่มีเหตุผลเอาเสียเลย..."

"แต่ระบบการป้องกันที่อ่าวอวินวันเป็นระดับสุดยอดของประเทศ แถมนพอกองทัพสหพันธรัฐมาก็มีการยกระดับให้สูงขึ้นอีก ทั้งบาเรีย ระบบป้องกันวิถีและชิปนาอูทก็มีครบครัน แล้วจะถูกโจมตีง่าย ๆ ได้ยังไง ในข่าวบอกว่าที่นั่นถูกพังราบเป็นหน้ากลองแล้วหรือ"

"ฉันไม่รู้เลยว่าเกาะหยวนมีชิปนาอูทภาคพื้นดินเยอะขนาดนี้!"

"ดูท่าจะถูกระเบิดไปแล้ว อ่าวอวินวันมีเจ้าหน้าที่ประจำอยู่เท่าไร? คนพวกนั้นตายหมดแล้วหรือ"

"ก็เอะนะ สวรรค์ พวกเขากำลังเตรียมงานเลี้ยงฉลอง..."

ทุกคนต่างตกตะลึง

พวกเขาพูดคุยกันอย่างรวดเร็ว ซื่อแท้ ความสัมพันธ์ และข้อสันนิษฐานมากมายผุดขึ้นมาในบทสนทนา พวกเขาวิเคราะห์ระดับการป้องกันของอ่าวอวินวัน สถานการณ์การเมืองระหว่างประเทศในช่วงนี้ การต่อสู้ระหว่างกลุ่มระดับสูงในสหพันธรัฐ และสารพัดเรื่องราวทำนองนี้ เพราะอยากทำความเข้าใจสถานการณ์

ให้กระจ่าง

เหวยอันเองก็ตกตะลึงมาก เขาคิดในใจว่ามันเกิดเรื่องอะไรขึ้น

เถาหยวนเป็นมณฑลต้นแบบแห่งสันติของสหพันธรัฐมาตลอดไม่ใช่หรือ เป็นมณฑลที่มีจังหวะชีวิตเนิบช้าที่สุดในประเทศ ในเมื่อไม่ใช่ทั้งจุดยุทธศาสตร์ ไม่มีทรัพยากรสำคัญ ในที่ประชุมก็มีแค่ตำแหน่งพื้นฐานสามตำแหน่ง สถานการณ์ทางการเมืองเรียบง่าย ไม่ซับซ้อน...แล้วทำไมถึงเกิดเรื่องแบบนี้ขึ้น

ประเด็นสำคัญของเรื่องนี้ไม่ได้อยู่ที่การโจมตี แต่เป็นการสูญเสียชีวิตของคนจำนวนมากและทรัพย์สินเสียหาย นี่ต่างหากที่เป็นเรื่องใหญ่ที่เกิดขึ้นกับชนชั้นสูงจริงๆ

เถาหยวนมีการต่อสู้ทางการเมืองอยู่บ้าง ที่นี้มีบริษัทใหญ่ที่มีมือไม่คอยสะอาดกับทหารส่วนตัวตามพื้นที่สี่เขา แต่เหวยอันรู้ว่าอิทธิพลท้องถิ่นเล็กๆ ในมณฑลห่างไกลแบบนี้ไม่สามารถสร้างการเคลื่อนไหวระดับนี้ได้

อ่าวอวีนวันเป็นหนึ่งในฐานทัพที่ใหญ่ที่สุดของเถาหยวน กองทัพสหพันธรัฐส่วนใหญ่ประจำการอยู่ที่นั่น มันจึงเป็นหน่วยงานประจำที่เป็นหัวใจของส่วนกลาง ไม่มีทางเป็นลูกแกะบ๊อบบี้ที่อยู่ใต้กรงเล็บของนักล่า การโจมตีลักษณะนี้ต้องมีการวางแผนเป็นเวลานาน มีการเตรียมงานอย่างจริงจัง เพราะมันไม่ใช่เรื่องที่มีการเปลี่ยนรหัสป้องกันหรือส่งสายลับเข้าไปในจุดรักษาการณ์สักสองสามคนก็สามารถทำภารกิจให้สำเร็จได้

นี่เป็นการต่อสู้ของพวกระดับสูงที่มีการนองเลือดมาอย่างยาวนาน

เหวยอันได้กลิ่นแปลกๆ เหมือนกลิ่นเน่าที่โชยออกมาจากกระดูกของสิ่งมีชีวิตขนาดใหญ่ การนองเลือดกับความมืดมนชวนให้ผู้คนสับสน แต่ถ้าคุณยืนนิ่งอยู่ตรงนั้นนานเข้าก็ยอมได้กลิ่นนั้น อันจะนำมาซึ่งความขัดแย้ง ควันไฟจากการเผาไหม้ ต่อให้อันตรายถึงชีวิตก็ไม่มีความหวั่น

ทุกคนคาดเดากันไปสารพัด แต่สำหรับเหวยอันแล้วเรื่องนี้มันชัดเจนพอๆ กับมองดูป้ายโฆษณา

แน่นอนว่าต้องเกิดจากนายทหารของอ่าวอวีนวันที่เดินทางไกลมาจากดาราภพหลักเพื่อมาปราบกบฏคนนั้น แต่ขึ้นหิมิง ลูกชายคนเล็กของสกุลเต๋อ

ซึ่งเป็นหนึ่งในตระกูลที่ใหญ่ที่สุดของสหพันธรัฐ

ตั้งแต่คนคนนั้นมาถึงเถาหยวนก็กลายเป็นหัวข้อสำคัญของการวิพากษ์วิจารณ์มาโดยตลอด ถึงผู้คนจะไม่ว่ากันว่าจริงๆ แล้วเขามีเรื่องส่วนตัวอะไร แต่ก็ยังคงพูดถึงเรื่องของเขาอย่างเปิดเผยด้วยความกระตือรือร้นกันอย่างมาก

เขาเป็นคนที่มีความคิดที่โดดเด่นอย่างที่สุด พอเกิดมาก็ได้รับการจารึกนามด้วยปากกาทองคำไว้ในบันทึกเหตุการณ์สำคัญของสหพันธรัฐ แม้จะบอกว่าสหพันธรัฐเป็นสังคมที่มีอารยธรรม แต่ก็ยังคงมีความเก่าและคร่ำครึอยู่มากมาย ตัวอย่างเช่น ธุรกิจที่สืบทอดกันมาหลายต่อหลายรุ่น ตัวตนของคนบางคนที่ยังมีชีวิตรอดอยู่ก็จะมีรัศมีที่ไม่มีวันเสื่อมคลายเป็นตัวแทนของเงินตราและอำนาจ ดังดูดยาตาผู้คนจำนวนนับไม่ถ้วน

เต๋อซิ่นหมิงเป็นคนประเภทนี้

หลายวันมานี้ไม่รู้ว่าจะเหยออันได้ยื่นเรื่องขูขบเกี่ยวกับเต๋อซิ่นหมิงมาตั้งแต่ทำให้ผู้คนถกเรื่องนี้กันเหมือนกับเรื่องแก่นอำนาจของสหพันธรัฐงานฝีมือของจักรวรรดิโบราณ เครื่องประดับเพชรเลอค่า หรือเหล่าชั้นดี รวากับเป็นหน้าที่และความบันเทิงอย่างหนึ่งในชีวิต

ตอนที่เต๋อซิ่นหมิงมาถึงเถาหยวนใหม่ๆ เหยออันเคยสนใจเขาอยู่บ้าง แต่นั่นก็เป็นเรื่องปกติ

สาเหตุที่เขาเป็นที่นี้เป็นเพราะขณะทำงานร่วมกับทางกงสุลในเขตอิทธิพลของตระกูลเมื่อปีกลาย ร่างกฎหมายเรื่องการกำกับดูแลที่กำลังผลักดันเกิดมีปัญหา ด้วยความที่งานที่เต๋อซิ่นหมิงทำอยู่นั้นเกือบจะเป็นการอยู่ว่าง พอรู้สึกว่าร่างกฎหมายไม่มีปัญหาใหญ่โตอะไรก็ลงนามไปแบบส่งๆ...สุดท้ายก็ส่งผลให้โดนลดขั้น

การมาเถาหยวนของเต๋อซิ่นหมิงจึงเป็นการเปลี่ยนผ่านเพื่อสะสมผลงานทางการเมือง ไม่นานก็จะเดินทางกลับ

ลูกหลานผู้ดีมีอิทธิพลมักทำแบบนั้นกันเป็นประจำ และเต๋อซิ่นหมิงเองก็ทำตัวแบบนี้ ถึงจะบอกว่ามาปราบกบฏ แต่ภารกิจแรกหลังเดินทางมาถึงเถาหยวนกลับเป็นการตกแต่งห้องจัดเลี้ยง

ทุกคนต่างรู้ว่าการที่เขาสามารถกำราบอิงเทียนได้อย่างรวดเร็วในครั้งนี้ เป็นเพราะพวกผู้ช่วยมีความสามารถกันมาก และทรัพยากรที่เอามาก็ดีพร้อม เรื่องนี้ไม่ว่าจะมองยังไงก็ให้ความรู้สึกว่าเป็นกระบวนการที่ไม่ได้มีความสลักสำคัญ แต่ตอนนี้สถานการณ์กลับเปลี่ยนไปเป็นแบบนี้เสียแล้ว

ห้องฟ้ามืดลง ทว่าไฟที่อ่าวอวันวันยังคงลุกไหม้อาบย้อมรัตติกาลให้เป็นสีแดงหม่นแบบเป็นलगร้าย

ปาร์ตี้เลิกแล้ว ทุกคนพากันแยกย้ายไปอย่างรีบร้อนทั้งยังโทรศัพท์กันไม่หยุด เหวยอันส่งแขกจากไปด้วยท่าทางพลอบใจ และนัดแนะกับทุกคนว่าจะคอยส่งข่าวถึงกันเพื่ออัปเดตสถานการณ์

สถานการณ์ในตอนนี้นี้ยังถือว่าสงบเรียบร้อย แต่หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในถาหยวนมีการเคลื่อนไหวแล้ว หน่วยกู้ภัยและรักษาพยาบาลเริ่มปฏิบัติการเส้นทางในละแวกนั้นถูกควบคุมอย่างเข้มงวด

ภาครัฐกับภาคประชาชนจัดกิจกรรมรับบริจาค ทุกคนต่างร่วมกันบริจาคเงินเพื่อแสดงน้ำใจ

ไม่มีใครรู้ว่าเบื้องหลังที่อยู่ลึกลงไปคือการแย่งชิงอำนาจที่แสนอันตราย จนน่าหวั่นวิตก เพราะคนอย่างพวกเขาจำเป็นต้องตอบโต้ให้ทันเวลา และใช้เงินจำนวนที่มากพามาแสดงออกว่าตนมีความเคารพนบนอบอีกทั้งไร้พิษภัย

ตอนเหวยอันส่งแขกคนสุดท้ายจากไป ห้องฟ้าก็กลายเป็นสีดำสนิท

หลังจากทุกคนแยกย้าย รอบด้านก็เงียบสงัด ความมืดคักกับความแต่ดื่น เมื่อครู่เหมือนเป็นภาพลวงตาที่ไม่เคยมีอยู่จริง

เหวยอันเดินทอดน่องไปรอบๆ หนึ่งรอบอย่างไม่มีอะไรทำ และไม่รู้ว่าจะทำอะไรอยู่ช่วงขณะหนึ่ง

ในสวนดอกไม้แห่งนี้ AI จะทำความสะอาดส่วนที่เหลือของงานปาร์ตี้ อย่างมีขั้นตอน มันทำงานพวกนี้ได้อย่างมีประสิทธิภาพและเงียบเชียบเหมือนวิญญาณที่ล่องลอยตอนกลางคืน สมัยนี้ตามวิลล่าไม่จำเป็นต้องมีคนทำงานบ้านประจำเพราะ AI ทำให้ชีวิตสะดวกขึ้น มนุษย์หลายคนจึงสามารถใช้ชีวิตอยู่ได้ด้วยตัวเอง

แต่คนที่อยู่ตัวคนเดียวจริงๆ แบบเหวยอันมีไม่เยอะ เพราะบ้านของคนทั่วไปมักจะมีคนรับใช้หรือคนนอนอยู่ด้วย ทว่าเหวยอันไม่มีอะไรพวกนั้น

บางครั้งเพื่อน ๆ ที่หนึ่งของเหวยอันจะถามไถ่เขา แต่เหวยอันไม่ได้ตอบอะไรมาก ถึงอย่างไรทุกคนก็ล้วนเป็นเพียงเพื่อนสนิทกันในงานปาร์ตี้เท่านั้น ไม่มีทางใส่ใจรายละเอียดในชีวิตของคนอื่นมากเกินไป

เหวยอันยืนอยู่ท่ามกลางความมืดอยู่พักหนึ่ง บ้านเรือนในย่านคนรวยล้วนอยู่ห่างกัน มีพื้นที่กว้างขวาง ระบบนิเวศที่ดี ช่วงขณะหนึ่งเขาได้ยินเพียงเสียงลมและเสียงแมลง

ชายหนุ่มเหม่อแบบนี้ได้สักพักก็หมุนตัวเดินผ่านระเบียงมืด ๆ กลับไปที่ห้อง เขาเปิดทีวีในห้องรับแขก ความจริงเครื่องใช้ไฟฟ้าชนิดนี้ล้ำสมัยมาก ในปัจจุบันถูกไล่ทิ้งไปเกือบหมดแล้ว ตอนแรกของชิ้นนี้เป็นแค่อุปกรณ์เสริมของเทอร์มินอลคอมพิวเตอร์ เป็นเทคโนโลยีโกสต์* ที่พัฒนาขึ้นจากข้อจำกัดด้านเทคโนโลยีสมัยแคว้นโบราณของเกาหยวน ต่อมามีการนำไปใช้ในสถานที่ประเภทห้องซัง เหมืองแร่ และสถานรับเลี้ยงเด็กกำพร้าโดยฉายภาพเข้าไปเข้ามาในช่องที่กำหนดไว้

แต่สำหรับเหวยอัน เขามีโอกาสใช้งานมันค่อนข้างบ่อย

พอเปิดเครื่องขึ้นมาไม่ว่าช่องไหนก็มีรายการออนแอร์อยู่ เขาจึงไม่จำเป็นต้องเลือก ดูเหมือนทุกคนล้วนยุ่งอยู่กับแผนการทำงาน

หน้าจอสว่างฉายภาพพิธีกรรายการการเงินคนหนึ่งมีท่าทางเคร่งขรึม ขณะอภิปรายเรื่องที่ว่าอววินวันเกี่ยวข้องกับแผนร้ายที่เหนือชั้นกว่าอะไรหรือไม่ ด้วยสีหน้าเศร้าเสียใจและสะเทือนใจต่อความเจ้าเล่ห์อำมหิตของคนยุคปัจจุบัน

เหวยอันเปลี่ยนช่อง รายการในช่องบันเทิงช่องหนึ่งกำลังโปรโมตภาพยนตร์สองสามเรื่อง บอกว่าช่วงนี้ต้องดูภาพยนตร์ที่เกี่ยวกับสงครามและภัยพิบัติ ซึ่งกล่าวถึงการค้นหาความจริงในยามทุกข์ยากกับชีวิตอันสงบสุข

ชายหนุ่มเปลี่ยนช่องอีกครั้ง มันยังคงเป็นหัวข้อใกล้เคียงกัน

สุดท้ายเหวยอันเจอสถานีเล็ก ๆ ที่ไม่มีใครสักคนสนใจอยู่ท่ามกลางช่องที่

* เทคโนโลยีโกสต์ (Ghost) คือการโคลนข้อมูลจากฮาร์ดดิสก์หนึ่งไปยังอีกฮาร์ดดิสก์หนึ่ง

ถกกันเรื่องจำนวนผู้เสียชีวิต แบบจำลองชิปนาวู การคาดการณ์สถานการณ์ทางการเมือง ทฤษฎีสมคบคิด และการประณามความเสื่อมถอยของสังคม เขาเจอละครน้ำเน่าของคนเมืองเรื่องหนึ่งกำลังฉายตอนที่แปดสิบแปด

เขาหยุดดูชีวิตของชายหญิงในหนังที่เต็มไปด้วยเรื่องบนเตียงหลากหลายรูปแบบ ทุกคนแสดงอารมณ์กันอย่างเร่าร้อนรุนแรงมาก นอกจากนั้นยังมีการทะเลาะเบาะแว้ง ฆ่าตัวตาย อุบัติเหตุทางรถยนต์ และแท้งลูกแบบสมจริงเป็นพิเศษ

โฆษณาในรายการก็สะเปะสะปะมาก มีตั้งแต่สีทาห้องครัว โถชักโครก เลียนแบบแบรนด์ดัง ไปจนถึงงานเทรตราคาวิลล่าตากอากาศ สินค้าบางอย่างยังมีจำหน่ายอยู่ แต่ข้อมูลของสินค้าบางอย่างไม่มีผลอีกต่อไปแล้ว

สิ่งที่เหวออันตามหาคือสถานีเล็กๆ ไกลปืนเที่ยงที่ไม่มีคนกำกับดูแล ไม่มีแม้แต่คนเป็นๆ เพราะปัญญาประดิษฐ์สามารถหยิบจับรายการอะไรขึ้นมาก็ได้ ข้อมูลจึงไม่ได้อันตรายหรือมีการอัปเดต เป็นการฉายแบบมั่วซั่ว

เหวออันนั่งดูอยู่บนโซฟาเป็นเวลาห้าชั่วโมง

ตอนดูทีวีเขาไม่ได้เคลื่อนไหวเกินความจำเป็น แค่นั่งเฉยๆ อยู่ตรงนั้น บางครั้ง AI ที่ถูกตั้งโปรแกรมรักษาสุขภาพเอาไว้จะผ่านมาเพื่อเอาน้ำผลไม้มาเสิร์ฟ เหวออันก็ดื่มอย่างเอาจริงเอาจัง

ช่วงฟ้าสว่าง ทีวีแพร่ภาพโฆษณาอันหนึ่ง

เริ่มต้นด้วยภาพถ่ายจากอาคารในมุมสูงให้ความรู้สึกอลังการ มั่นคง และมีประวัติศาสตร์ความเป็นมา จากนั้นก็ไล่ไปจนถึงประตูหลักของอาคาร กับป้ายที่ติดไว้ว่าพิพิธภัณฑสถานประจําณทลเถาหยวน

มีเสียงผู้ชายทุ้มเข้มบอกร่างงานนิทรรศการอารยธรรมโบราณประจำปีของพิพิธภัณฑสถานกำลังจะเริ่มขึ้นแล้ว

เหมือนอย่างที่คุณคนรู้คือก่อนหน้าที่มีมนุษยชาติจะมีการจดบันทึกประวัติศาสตร์ ในจักรวาลเคยมีอารยธรรมหนึ่ง เป็นคาราภาพที่อยู่ห่างไกลมากที่สุดเท่าที่เราจะสามารถไปถึง ที่นั่นเต็มไปด้วยซากปรักหักพังของแคว้นโบราณแห่งนี้

ไม่มีใครรู้ว่าอารยธรรมนี้ล่มสลายลงได้อย่างไร รู้แค่เศษซากของที่นี่
มีขนาดใหญ่มากจนวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีของมนุษยชาติในปัจจุบัน
ยังสืบหาขอบเขตของมันไม่พบ

ในช่วงเวลาแห่งความมืดมิดอันแสนยาวนาน พวกประเทศเล็กๆ ที่
แบ่งแยกออกไปมองว่าอารยธรรมนั้นเป็นเหมือนเทพเจ้า มีการประกอบพิธี
สักการะและเซ่นไหว้ด้วยเลือด จนถึงปัจจุบันก็ยังมีมรดกอันชั่วร้ายจากยุคสมัย
แห่งความมั่งคั่งให้เห็นอยู่เป็นระยะ

ครั้งนั้นงานนิทรรศการประจำปีของพิพิธภัณฑ์ประจำมณฑลเป็นงานเทศกาล
ของอารยธรรมโบราณที่หาได้ยากยิ่ง ทุกคนจะได้เห็นต้นแบบของสิ่งมหัศจรรย์
ที่ปกติจะมีแต่ในหนังสือประวัติศาสตร์ ภาพยนตร์ หรือเกม และได้ทำความเข้าใจ
ประวัติศาสตร์อันเร้นลับของดินแดนแถบนี้ให้มากขึ้น

เมื่อคนเรามีประสบการณ์แล้วย่อมไม่ทำผิดพลาด

บนหน้าจอมีภาพโปสเตอร์ภาพหนึ่งฉายขึ้นมาตามเสียง

เป็นภาพของซากปรักหักพัง กะโหลกศีรษะเดียวดายที่ไม่รู้ว่าเป็นของ
สิ่งมีชีวิตประหลาดชนิดไหน ซากปั้นที่มีเถาวัลย์งอกออกมาเหมือนฟัน
ใต้แสงอาทิตย์อัสดงอันเจียบสงบ เป็นภาพของสนามรบที่สีท้องฟ้าแปลกประหลาด
เป็นอย่างมาก...

เหยยอันนั่งอยู่ใต้แสงไฟสลัวๆ ตามองภาพที่ฉายติดต่อกันด้วยความรู้สึก
เหมือนถูกผีสิง

ภาพนั้นน่ากลัวมากขึ้นเรื่อยๆ จนถึงขั้นคนปกติที่ใช้ชีวิตธรรมดาอาจจะ
จินตนาการไปถึง

ร่างมนุษย์บิดเบี้ยวร่างหนึ่งคุกเข่าอยู่บนพื้นในท่าอธิษฐาน แขนขาเล็ก
รูปร่างผอมจนผิดรูป ตัวดำมะเหมื่่อมเหมือนถูกไฟร้อนจากนรกแผดเผา

ดวงตากับปากของมันเป็นรูสีดำสามรู ทั้งเล็กและกลม กำลังกรีดร้อง
โหยหวนด้วยความรู้สึกมืดมนและเจ็บปวดแบบที่ไม่อาจเข้าใจได้ด้วยภาษา
ของมนุษย์...

ทันใดนั้นเหยยอันพลันยกมือขึ้นปิดทีวี

เมื่อเสียงมนุษย์เสียงสุดท้ายภายในห้องหายไป รอบตัวก็เงียบสนิท

ลมพัดผ่านป่าด้านนอกคล้ายเสียงควกรูลากยาว ให้ความรู้สึกเหมือนดินแดนเว้งว้างที่ไม่รู้จัก รอบตัวมีแต่ความทึบกันดารอันวังเวง ว้างเปล่า ไร้จุดสิ้นสุด แต่จริงๆ แล้วไม่ได้เป็นเช่นนั้น ห้องของเหวยอันใหญ่มาก ทั้งยังตกแต่งอย่างหรูหรา รอบๆ มีพรม โซฟา หนังสือ และงานศิลปะ แสงไฟภายในห้องสว่างไสว...

เหวยอันนั่งนิ่งอยู่แบบนั้นสับนาที่ก่อนลุกขึ้นเดินไปที่ห้องอาบน้ำเพื่อชำระร่างกาย...แล้วเข้านอน

บทที่ 3

ฝันร้ายกับพันธสัญญา

ในจินตนาการของเหวยอัน เมื่อเขาได้ใช้ชีวิตเกษียณอย่างสงบสุข ในฝันก็ควรจะเต็มไปด้วยภาพความสงบของธรรมชาติ เรือกสวนไร่นา และงานปาร์ตี้ในหมู่บ้านชนบท

แต่ความจริงกลับไม่ได้เป็นเช่นนั้น เพราะในฝันของเขาเป็นภาพการนองเลือดและการแตกสลาย เต็มไปด้วยเหตุระเบิด เลือด ความตาย เสี่ยงกรีดร้อง กับศพไหม้เกรียม

วันนี้ยังคงเป็นเหมือนเดิม ข้ายังมีเต๋อซิ่นหมิงเพิ่มเข้ามาด้วย

คนคนนั้นยังคงมีท่าทางเหมือนตอนที่เคยเห็นในงานเลี้ยงเมื่อนานมาแล้ว เขายังดูหนุ่มแน่น แต่งตัวแบบเรียบๆ ทว่าหรุหรา พยายามทำตัวตามระเบียบแบบแผน

เพียงแต่ในฝันเหวยอันสังเกตเห็นอย่างรวดเร็วว่าสถานที่ที่เขายืนอยู่ไม่ใช่งานปาร์ตี้ชั้นสูง แต่เป็นโซนทดลองสักแห่งของกรมวิทยาศาสตร์สัตว์ประหลาดที่เขาพามาด้วยยืนอยู่ตรงมุมหนึ่ง...หน้าตาเหมือนผู้ชายทั่วไป แต่มีส่วนหนึ่งที่มืดดำไม่อาจเปลี่ยนแปลง นั่นคือดวงตาคู่หนึ่งที่ไม่ได้เป็นของโลกใบนี้ ซึ่งกำลังจับจ้องมองดูโลกมนุษย์

เหวยอันที่อยู่ในฝันอยากจะพูดอะไรบางอย่าง อาจจะเป็นการเตือนถึงความเสี่ยงจากการออกนอกเส้นทางตามบทที่ตัวเองเล่นเป็นประจำ...ทว่าเขากลับตกลู่วางฝันถัดไปเสียก่อน เหวยอันนั่งอยู่บนโต๊ะทำงานตัวใหญ่และ

รินเหล้าชั้นดีให้ตัวเองหนึ่งแก้ว

ใบหน้าของชายฝั่งตรงข้ามเต็มไปด้วยเลือด เขากำลังแผดเสียงใส่เหยยอัน "นั่นไม่ใช่ของที่นายจะเอาไปได้!" เขาบอก "นายรู้ไหมว่าหลายปีมานี้มีคนตายเพื่อสิ่งนี้ไปเท่าไรแล้ว! นี่มันไม่ใช่เรื่ององค์กรฝ่าฝืนกฎ จำนวนคนที่นายฆ่าหรือยึดเข้าตะรางได้คือพลังความน่ากลัวของยุคโบราณที่แท้จริง..."

เหยยอันมองอีกฝ่าย ชายหนุ่มไม่ใช่คนประเภทที่ชอบดื่มเหล้าในเวลางาน แต่ตอนนี้เขามั่นใจว่าตัวเองดื่มเยอะเกินไปแล้ว

เขาจำไม่ได้ว่ามันเป็นเพราะอะไร ดูเหมือนเขาจะรู้สึกเบื่อหน่ายขึ้นมาระหว่างที่รอปอดชีวิตใครสักคน ถึงเหยยอันจะดื่มเยอะแต่ก็ไมรู้สึกง่วงงุน และไม่ได้รู้สึกว่าจะเห็นอะไรก็ตกลงบนพื้นเหมือนบางคน สีหน้าของชายหนุ่มไร้อารมณ์ ทำทางใจเย็นและมีสติ แต่ในสมองกลับมีแต่ความบ้าคลั่ง

"ฉันรู้ว่านายไม่ชินกับการฟีด* แต่มันเป็นสิ่งที่รับรู้โดยทั่วกันมาโดยตลอด!" คนคนนั้นยังคงโหยงเหวี่ยงวอยวาย "นายก็รู้ว่าเรื่องนี้มันมีความเกี่ยวพันใหญ่โตแค่ไหน ถ้านายไปตอนนี้ยังมีโอกาสรอด นายยังถือว่าเป็นคนมียศมีตำแหน่งคนหนึ่ง..."

เหยยอันยังคงใช้สายตานิ่งๆ มองอีกฝ่าย จากนั้นฝ่ายตรงข้ามก็เริ่มตะโกนว่าถ้าเขาไม่ไ่สหัวไปจะเกิดเรื่องน่าโศกเศร้าอะไรกับร่างกายบ้าง ก่อนจะก้าวเข้ามาสบถด่าอย่างรุนแรงผิดปกติ เหยยอันรับฟังอยู่พักหนึ่งแล้วก็พลางคิดว่าไม่มีอะไรที่ตัวเองไม่รู้

เขาดื่มเหล้าในแก้วจนหมดเกลี้ยง คิดในใจว่ารสชาติแพรวะยับแบบนี้มันก็ดี

ชายหนุ่มกระโดดลงจากโต๊ะเพื่อเดินไปหาคนคนนั้น...

เหยยอันตื่นนอนแบบสละสลือ

ในห้องมีดีมากเพราะดีก็มากแล้ว บางครั้งจะมีเสียงแมลงร้องดังมาจาก

* ฟีด (Feed) หมายถึงการเลี้ยงดู ให้อาหาร ซึ่งในเรื่องนี้หมายถึงการมอบบางสิ่งอย่างเช่นเลือดและเนื้อของมนุษย์ให้กับพันธสัญญา

ในดาราฟอนทรวง้างไกลที่มนุษย์ดำเนินชีวิตอยู่ด้วยเทคโนโลยีสุดล้ำ
ยังมี 'อารยธรรมโบราณ' ซึ่งเต็มไปด้วยสิ่งมีชีวิตประหลาดยากจำกัดความซ่อนเร้นอยู่

เหวยอัน เคยมีชีวิตที่อยู่ตรงจุดสูงสุดของห่วงโซ่อาหาร
ห้อมล้อมด้วยอำนาจและความสะดวกสบายทุกรูปแบบเท่าที่จะจินตนาการออก
แต่เขากลับตัดสินใจย้ายมาปักหลักอยู่ในชนบทอันห่างไกลเช่นเตาหยวน
เพื่อใช้ 'ชีวิตวัยเกษียณ' ในอุดมคติของตนเองอย่างมีความสุข
กระทั่ง**กุยหลิง**ปรากฏตัวในชีวิตที่พยายามจะเงียบสงบของเขา
ภารกิจใหม่ของเหวยอันก็จำต้องเริ่มขึ้น
และเขาจะต้องทำทุกวิถีทางที่จะยึดสัตว์ประหลาดผู้มีพลังทำลายล้าง
ให้เข้ามาอยู่ร่วมในชีวิตของตนเองอย่าง 'ปกติ' ที่สุด

Warning: violence, death, torture, blood, dead bodies,
body modification, coercion, dehumanization, gory
scenes, disgusting situation, imprisonment, mental &
emotional abuse, massacre, murder & dismemberment

ทดลองอ่าน

18+

เหมาะสำหรับผู้อ่านอายุ 18 ปีขึ้นไป

ISBN 978-616-06-3351-7

9 786160 633517

ราคา 439 บาท